

[Socialministeren]

næsten undre mig over – nemlig at en række punkter ser ret uskyldige ud. Jeg fik ikke at vide, hvad det var, der var uskyldigt, men alt andet var i hvert fald dårligt, kunne jeg forstå, og det værste var jo egentlig, at der blev sagt, at det er det største anslag mod borgernes retssikkerhed, som man havde set længe.

Der er andre, der har været bekymret for retssikkerheden, og derfor vil jeg da godt sige lidt om den og måske dermed også svare nogle af de øvrige ordførere. Retssikkerhed er jo mange ting. Det er her et spørgsmål om, hvordan loven er indrettet, om man har ret til at få pension, men det er i lige så høj grad en ret til ikke at få pension, nemlig til at få noget andet, f.eks. revalidering, og som bekendt har vi jo sådan en ret i en lov, som hr. Taanquist i øvrigt selv har stemt for.

Men retssikkerhed er meget andet end det. Det er også efter min mening et væsentligt element i retssikkerhed, at en sags behandling ikke tager for lang tid. Det er oven i købet sådan i disse sager, at ventetid i sig selv er invaliderende, eller som Thorkild Simonsen har skrevet i den nu mange gange omtalte artikel, at så er toget kørt forstæet på den måde, at den resterhvervsevne, den revalideringsmulighed, der kunne være tilbage, kan gå tabt, mens man venter.

Derudover er retssikkerhed jo også afhængig af, om man har en ankeadgang, og hvordan den er indrettet, og om man har en ankeinstans, som er hensigtsmæssigt indrettet, og som man har tillid til.

Hvad angår ankeadgangen, indfører vi faktisk en ekstra instans. Det er ikke nødvendigvis sikkert, at det øger retssikkerheden, men det gør vi faktisk, fordi vi så får et ankesystem, som ligner ankeadgangen på alle de andre områder, nemlig ret til anke af alle sager til Det Sociale Ankenævn og adgang til at få de principielle sager behandlet i Ankestyrelsen.

Derudover har vi altså en ekstra retssikkerhedsventil, kan vi kalde det, ved at formanden kan tage sager op og indbringe dem for Den Sociale Ankestyrelse. Og så vil jeg sige, at det, der er den største og vigtigste ting for retssikkerheden, er vel, at borgerne har en fornemmelse af, at alle relevante oplysninger ligger på bordet foran dem, som skal træffe afgørelsen, og hvordan sikrer vi det bedre end ved at lade afgørelsen blive truffet så tæt ved borgeren som mu-

ligt? Vi kan endda sagtens forestille os, at man træffer den, mens borgeren er til stede – det er der ikke spor i vejen for. Det sker i hvert fald ikke i de nuværende revaliderings- og pensionsnævn.

Så jeg synes, at man lige skal vende diskussionen om retssikkerhed en ekstra omgang, inden man siger, at dette er et anslag mod retssikkerheden. Jeg mener, at det er en udbygget retssikkerhed, vi får på området, og det væsentligste er, at jeg mener, at behandlingstiden vil gå ned; det har Socialdemokratiets forskellige ordførere hæftet sig ved i flere indlæg.

Og hvorfor tror vi, at behandlingstiden vil gå ned? Ja, det gør vi selvfølgelig, fordi vi mener, at der i dag er tale om dobbeltbehandling. Der er tale om dobbelt sagsbehandling, fordi kommunerne i dag skal færdiggøre sagerne og i langt de fleste tilfælde også gør dem færdig.

Der kan være tale om, at der skal indhentes ekspertise fra lægelig side, og det vil kommunerne naturligvis kunne indhente lige så godt som amterne. Jeg kan henvise til det forsøg i Randers, som allerede er omtalt, hvor man netop har gjort det, at man allerede på det tidspunkt, hvor man behandler sagen i kommunerne, har den lægelige ekspertise med. Hvad der skulle være i vejen for det, og hvordan det skulle kunne forlænge tiden, kan jeg ikke se. I og med at vi sparer et led, har vi i hvert fald nedsat tiden med det, og jeg er temmelig overbevist om, at vi derudover også kan komme længere ned.

Så siger hr. Taanquist, at det uvægerlig vil føre til større uensartethed, og det kan man da have en formodning om, men man kan i hvert fald ikke, som hr. Taanquist gjorde, henvise til undersøgelsen fra SFL, som konkluderer det modsatte. Jeg skal gerne læse op, fordi det jo er en sag, som har været bragt frem i pressen. Der står i denne undersøgelse, som hedder »En lov, 15 nævn«, på side 24: »Det viser sig, at kommunernes indstillinger ikke udviser den samme graf af regional skævhed i afslagsprocenter som nævnenes afgørelser. Hvis kommunernes indstillinger i det nuværende afgørelses- og refusionsystem kan tages som udtryk for, hvordan de ville afgøre sagerne, hvis de selv havde kompetencen og under finansiel neutralitet« – her må jeg indskyde, at det er lige præcis det, der nu bliver tilfældet – »kunne man altså fjerne en del af de regionale skævheder i afslagsprocent-